

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 643/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 10 lipca 2023 roku w sprawie II K 889/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający wpływ na jego treść polegający na niezasadnym odstąpieniu przez Sąd od przeprowadzenia pełnego i wszechstronnego postępowania dowodowego poprzez nieuwzględnienie wszystkich	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>wniosków dowodowych zgłaszanych przez obrońcę oskarżonego co spowodowało przedwczesne i całkowicie nieuzasadnione uznanie winy i sprawstwa M. W.;</p> <p>- zarzut naruszenia zasady wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k. nakładającej obowiązek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wbrew twierdzeniom skarżącej, stwierdzić należy, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, a dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu są prawidłowe, gdyż stanowią wynik, nie budzący żadnych zastrzeżeń i zgodnej z art. 7 k.p.k., oceny</p>				

zebranych w sprawie dowodów.

Apelacja nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji mają w istocie charakter polemiczny i opierają się na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów.

Podnieść natomiast należy, iż Sąd I instancji wnikliwie, zgodnie z art. 410 k.p.k., rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przekonywująco wykazał dlaczego jednym dowodom należało dać wiarę, a innym z kolei – waloru takiego odmówić.

Sąd odwoławczy, w pełni zgadza się z dokonaną przez Sąd I instancji oceną przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Z dowodów tych wynika ponad wszelką wątpliwość, że w dniu 6 grudnia 2021 roku oskarżony został znaleziony się przy swoim samochodzie, który miał włączony silnik i znajdował się częściowo na drodze, a częściowo na poboczu. Oskarżony, jak się okazało, znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości (zbadany przez policję na zawartość alkoholu o godz. 16.52, z wynikiem 1,39 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). Z wypowiedzi oskarżonego wynikało, że to on kierował tym samochodem. Oskarżony nie też nie wspominał o tym, że podróżowała z nim jeszcze inna osoba, ani tym bardziej, że to ona była kierowcą jego samochodu. Podczas przesłuchania w trakcie postępowania przygotowawczego, oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach, złożonych przed Sądem Rejonowym

próbuje natomiast
wzmóc, że to nie
on kierował wówczas
samochodem, lecz
ktoś inny, kto miał
go tylko odwiedzić do
domu. Tyle tylko,
że wyjaśnienia te
są – także w
przekonaniu Sądu
odwoławczego –
całkowicie
niewiarygodne.

Przed wszystkim
oskarżony o takiej
okoliczności, że ktoś
inny był kierowcą
jego samochodu
nie wspominał,
ani świadkowi A.
D., który jako
pierwszy zjawił się
przy oskarżonym,
ani przybyłym na
miejsce ratownikom
medycznym, ani też
funkcjonariuszom
policji. Także
podczas
procesowego
przesłuchania w
charakterze
podejznanego w
dniu 7.12.2021 roku,
oskarżony również
nie wskazał na
taką okoliczność,
choć należałoby
tego oczekiwać w
światle zasad logiki
i doświadczenia
życiowego. Co
więcej, oskarżony
przyznał się
wówczas do winy w
zakresie
przedstawionego mu
zarzutu. Trudno
zakładać, aby
dorosły i normalnie

rozumujący człowiek przyznawał się do przestępstwa, którego nie popełnił. Ponadto wersja oskarżonego o rzekomym innym kierującym jego pojazdem, który nie wiadomo, gdzie się oddalił po awarii samochodu, jest też całkowicie nieprzekonywująca w świetle elementarnych zasad logiki i doświadczenia życiowego. Oskarżony przecież nawet nie wie, kim miał być ów kierowca, nie zna jego nawet przybliżonych danych personalnych, choć jednocześnie twierdzi, iż to jest jakiś jego znajomy. Oskarżony utrzymuje, że miał spotkać znajomych w I., wypili „po kielichu”, a jeden znajomy zadeklarował, że odwiezie go do domu. Zupełnie jednak nie jest wiadomym (oskarżony nie jest w stanie tego wytłumaczyć), jak potem ów człowiek miałby się z powrotem dostać do I.. A trzeba mieć tu na uwadze, że oskarżony mieszka

w G., a więc w miejscowości oddalonej od I. o 25 km.

W świetle tak przedstawiających się okoliczności sprawy Sąd Rejonowy miał pełne podstawy do uznania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd I instancji nie popełnił też żadnego błędu proceduralnego nie uwzględniając, z powołaniem się na treść art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., wniosku obrony o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurologii. Nie budzi przecież wątpliwości, że oskarżony w chwili badania znajdował się w stanie nietrzeźwości, co wykazały ośmiokrotne pomiary urządzeniami A. i (...). Sugestie, że stało się tak po zażyciu przez oskarżonego leków są całkowicie nieuprawnione, zwłaszcza że oskarżony sam przyznał, że spożywał alkohol w

dużej ilości dnia poprzedniego (na rozprawie przyznał, że pił także alkohol w dniu zdarzenia). Natomiast jeśli chodzi o ewentualną interakcję zażywanych przez oskarżonego leków z alkoholem, to i tak nie może stanowić to dla oskarżonego żadnego usprawiedliwienia, a w konsekwencji okoliczności go ekskulpującej, czy też choćby łagodzącej. Skoro bowiem takowa interakcja może zachodzić, co przecież zawsze jest wyszczególnione choćby w załączonej do leku ulotce, to rzeczą pacjenta jest wystrzeżenie się od spożywania alkoholu w trakcie prowadzonej farmakoterapii.

Sądowi meriti nie można też skutecznie postawić zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Pamiętać należy, że regulacje art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny. Problem wiarygodności danego dowodu musi być stanowczo rozstrzygnięty na płaszczyźnie art. 7 k.p.k., zaś

stosowanie reguły in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.) powinno odnosić się tylko do nie dających się usunąć wątpliwości w sferze faktów. Tego rodzaju wątpliwości nie mogą się zaś wiązać z kwestią oceny wiarygodności określonego dowodu. Należy zwrócić uwagę, że niedające się usunąć wątpliwości, to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi przy użyciu zasad oceny dowodów. Dopiero, gdy sprzeczności nie da się rozstrzygnąć, to jest wątpliwości usunąć, wtedy wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Tłumaczenie wątpliwości na korzyść oskarżonego nie oznacza powinności wybierania wersji korzystniejszej. Najpierw bowiem wybiera się wersję wynikającą z racjonalnej analizy dowodów, to jest tę, która wynika z decyzji o ich wiarygodności (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia z 6 stycznia 2004 roku – V KK 60/03; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 stycznia 2003 roku – II AKa 360/02). Tak więc, w przedmiotowej sprawie, nie zachodził stan nie dających się usunąć wątpliwości, a istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, które można było zweryfikować na podstawie zebranego i właściwie ocenionego materiału dowodowego – co też Sąd Rejonowy uczynił.

Reasumując powyższe rozważania, stwierdzić należy, że żaden z argumentów podnoszonych w złożonej apelacji nie był w stanie podważyć dokonanej przez Sąd I instancji oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy – wbrew twierdzeniom skarżącego – nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie obrazy przepisów

<p>postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, jak również błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ponieważ żaden z podniesionych zarzutów nie okazał się zasadny, wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego nie mógł zostać uwzględniony. Nie zostały także spełnione warunki wskazane w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. zezwalające na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy</p>			

do ponownego rozpoznania.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość zaskarżonego wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
W świetle powyższych rozważań, stwierdzić należy, iż Sąd odwoławczy nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie naruszenia przepisów postępowania, jak		

również błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
orzeczenia, które
miałyby wpływ na
jego treść. Sąd
Rejonowy dokonał
też prawidłowej
subsumpcji
ustalonego stanu
faktycznego, pod
właściwy przepis
ustawy karnej,
trafnie uznając, iż
oskarżony wyczerpał
swoim zachowaniem
dyspozycję przepisu
art. 178a § 1 k.k. Tym
samym brak było
podstaw do zmiany
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienia
oskarżonego, ani też
uchylenia
zaskarżonego
wyroku i
przekazania sprawy
do ponownego
rozpoznania.

Także i zastosowana
wobec oskarżonego
sanekcja karna, w
postaci wymierzenia
kary pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem
wykonania i
orzeczenia środka
karnego w
najniższym
możliwym
wymiarze, nie mogła
podlegać
jakimkolwiek

zmianom, gdyż w żaden sposób nie można uznać jej jako rażąco niewspółmiernej.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3	Z uwagi na aktualną sytuację materialną oskarżonego na podstawie art. 624		

	§ 1 k.p.k. należało zwolnić tegoż oskarżonego z opłaty i obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w II instancji.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana